

det som et Vidnesbyrd om, at Dommerfuldmægtigene altsaa ikke var særlig billige. Jeg forstaar ikke rigtig dette Argument, for det kan lige saa godt være et Bevis for, at Sagførerne har været nødte til at nøjes med de aftalte Takster, fordi de havde Herredsfuldmægtigene til Konkurrenter, og saadan tror jeg, det faktisk har været i mange Tilfælde. Ogsaa vi fra vor Side ønsker rene Linier i dette Forhold. Vi ønsker ikke at bestemme, at man ikke skal kunne faa hjælp paa Dommerkontorerne, uden at det samtidig bestemmes, hvad der skal sættes i Stedet, men det er det, de Herrer gør. De staar fuldstændig blanke og vil nøjes med en fremtidig Lovgivning om dette Forhold.

Ordføreren (Heilesen): Det ærede Medlem Hr. Rytter mente, at jeg med mine kritiske Bemærkninger overfor Affattelsen af hans Ændringsforslag netop ramte, hvad han kaldte mine allierede, Socialdemokraterne. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at mine allierede, Socialdemokraterne, i den Henseende har vist betydelig større Forstaaelse end det ærede Medlem Hr. Rytter, idet de erkendte, at de Forslag til Formulering, der havde været fremme, netop var utilfredsstillende, og derfor enedes vi om at henskyde Spørgsmaalet til senere Undersøgelse og Overvejelse for derved at naa til en virkelig tilfredsstillende Formulering af Paragraffen, medens det ærede Medlem haardnakket har holdt fast paa den Formulering, om hvilken han som Jurist maa erkende, at den praktisk set er ganske umulig. Naar det ærede Medlem gør det, er det en smuk praktisk Illustration af, hvad han siger, at han er Tilhænger af rene Linier i denne Sag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 78 Stemmer mod 1.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Hundesjgift samt om Straf og Erstatning for Skade forarsaget af Hunde.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 6794).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Pinstrup: Jeg er nødt til at motivere, hvorfor jeg heller ikke kan stemme for dette Forslag. Jeg er nemlig ikke en saadan Hundefjende, som jeg har Indtryk af, at det store Flertal i dette Ting er, og i det hele taget forstaar jeg ikke, hvorfor Rigsdagen vil beskæftige sig med Hundene. Der blev en Gang vedtaget en Hundelov, det er maaske en 30 Aar siden, det var vist nok i Visnepolitikens Dage, og det var saa at sige det eneste Resultat, som fremkom i den Rigsdagssamling, men heldigvis blev det en død Lov, som aldrig kom til at betyde noget. Jeg forstaar ikke, at vi her skal beskæftige os med at registrere og maale Hunde o. s. v. Det er vel Byerne, der har mest Trang hertil, og de kunde jo ordne det ved Politivedtægt. Jeg har ikke noget imod, at Byerne i saa Henseende ordner sig, som de vil, med Hensyn til, hvor stor Skat de vil lægge paa Hundene; det skulde aldeles ikke røre mig; men jeg er misfornøjet med, at man gør Indgreb overfor Hundeholdet ude paa Landet. Her synes jeg, at Folk skulde have Lov til at holde de Hunde, som de har Lyst til. Nu er Forslaget jo saadan, at dersom der paa samme Ejendom er en stor Hund, der er ude, og saa en lille Hund, maaske en ganske lille Hund, som holder sig inde, saa skal der svares Skat af dem begge to; det synes jeg er ret meningsløst. Hunden er jo i Virkeligheden Menneskenes mest trofaste Ledsager og Kammerat, kan man næsten sige. Fra de allerældste Tider har det været dette vagtsomme Dyr, der har ydet Menneskene megen Tjeneste og været dem til megen Nytte. Det ligger i deres Natur, at de skal holde Vagt om Natten, og det har mange Gange interesseret mig at høre, hvordan man i en stille Nat, især om Vinteren, kunde høre Hundene vidt omkring kalde paa hinanden og svare hinanden. Det er Minder fra den fjerne Urtid, da de skulde holde Vagt ved Baalene rundt omkring. Naar vi kommer hjem fra Rigsdagen og f. Eks. har været borte en 14 Dages Tid eller saa, saa er der ingen i Hjemmet, der mere højlydt end Hunden giver sin store Glæde til Kende over, at man er kommet tilbage. Den er Kammerat med hele Familien og kender alle Børnene; om de saa har været væk i Aarevis, kender den dem igen. Jeg er ingen Hundefjende; jeg beklager, at denne Lov bliver gennemført for Landets Vedkommende, og jeg vil ikke stemme for den; men jeg vil udtale Ønsket om, at den i alt Fald paa Landet maa blive en død